

UNIVERSUL COPILOR

ANUL IV.

No.

42.

IN FUNDUL MARII: Așa se pescuiesc bureții cu carișcolarii șterg tăblițele lor.

MIERCURI, 10 OCTOMBRIE 1928

NUMĂRUL 5 LEI

IN STRĂINĂTATE DUBLU

UNIVERSUL COPIILOR

REVISTA SĂPTĂMĂNALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STR. BREZOIANU No. 9—11, — BUCUREȘTI

PREȚUL ABONAMENTULUI:

UN AN 200 LEI

ȘASE LUNI 100 LEI

*Nu e mare lucru să nu fi făcut
nici un rău; trebuie să faci
tot binele de care ești capabil.*

Fenelon.

= =

*Fericirea este ca un ceasornic;
cu cât este mai puțin compli-
cată, cu atât se strică mai greu.*

Chamfort.

= =

*Sângele nu se spală cu sânge,
ci cu apă.*

Carmen Sylva.

PAGINA EDUCATORILOR

LUI DINU ÎI PLACE CARTEA

De TEODOR CASTRIȘANU.

În prima zi de școală, la ora 8 dimineața. Copiii, rânduiți unul câte unul, cu ghiozdanele noi la subțioară, intră în clasă liniștiți, pe vârful picioarelor și se așează în bănci, fiecare la locul pe care i l-am arătat eu. E o tăcere ca în biserică. Teama de necunoscut îi face pe toți să mă privească pe sub coada ochiului, cu sfiiciune.

Sunt micuți, n'au mai dat niciodată pe la școală. Mă plimb printre ei, mângâi câțiva pe sub bărbie, le arăt tablourile de pe pereți și-i întreb dacă le place, îi învăț cum se stă la rugăciune, cum se face semnul crucii și pun apoi pe unul din ei, mai măricuț, să spună rugăciunea.

Sfiiciunea le-a dispărut ca prin farmec. Domnul lor nu e așa aspru, cum și l-au închipuit. Ba, ceva mai mult, îi mângâie și le grăiește blând, ca un adevărat părinte.

Deodată ușa se trânteste de perete și în clasă năvălește un copilaș dolofan, cu o placă și cu un condei în mână. E Dinu.

Toți școlarii îl privesc cu mirare. Ce să caute în clasă un băiețel numai de cinci ani.

Dinu se oprește la doi pași în fața băncilor, privește vesel de jur-împrejur și deodată mă zărește. Aleargă la mine și mă trage de haină cu familiaritate.

— Ce cauți tu, Dinule?

— Am venit și eu la școală.

— Păi, nu-i de tine aicea. Ești prea mic.

— Da' am tăbliță. Uite-o.

Și îmi întinde tăblița plângând. Este atâta rugămintă în privirea ochilor săi umezi, încât mă înduioșează și pe mine și mișcă inimile întregii clase.

L-am luat de mână, l-am dus alături de școală, la grădinița de copii și l-am recomandat cu toată căldura domnișoarei învățătoare de acolo.

Astăzi, Dinu este cel mai cu minte și cel mai zelos din suta de prichinduși cari urmează cursurile acelei grădinițe.

Iar maică-sa, de câte ori trec pe dinaintea casei ei, mă urmărește cu privirea până departe, departe, și încă nici până acum nu este dumerită prin ce minune am putut face eu pe copil să 'ndrăgească școala până într'atâta...

VISUL LUI DORINAȘ

de MOȘ TOADER.

orinaș s'a strecurat în pătutul său între cele două perdele albe ca zăpada.

Mama îl învește, pătivindu-i bine plapoma și-i zice îmbrățișându-l calduros:

— Dormi, somn ușor scumpul meu!

Dorinaș este foarte obosit. A alergat mult, a sărit mult, după înapoierea lui de la școală și pleoapele lui îngreunate i-au învăluit foarte curând ochisorii.

Dar în somnul cel adânc ce zărește? O priveliște ciudată:

Ghiozdanul lui, părăsind cuerul unde este atârnat, sare pe podele, iar cărțile, caetele, tocul, guma și cre-

ionul, se risipesc în neorânduială. Dar ce cărți? Ce caete! pătate, făcute varză, descusute, împestrițate cu acțibilduri, mângălite în toate felurile! Căci Dorinaș n'are nici rânduială, nici gust și nu-și dă osteneala să scrie bine, nici să-și țină cărțile în bună stare.

Tocul, sărind în vârful peniței, se apropie de un caet abia început și cu toate astea plin de mângălituri, în mijlocul cărora domniau trei pete de cerneală cât toate zitele de mari.

— Nenorocit caet! suspină tocul, ce tristă soartă ai avut când ai căzut pe mâinile unui copil care nu știe să te îngrijească.

— A! tu ești, tocule? Ce fericit sunt că te aud vorbind astfel. Eu, care mă bucuram atât că voi avea norocul de a fi pus în mâinele unui băiat de școală, în loc de a rămâne la negustor, înghesuit și prăfuit între frații mei din rafturi! Și iată-mă destul de tristă astă seară cu paginile mele — încă atât de curate azi dimineață — murdărite acum, pătate și mângălite de degetele unui băiat ștrengar și murdar. Zău, ce bine ar fi fost de mine dacă aș fi rămas o pânză veche, o zdreanță!

— Tu, zdreanță? Nu'nțeleg.

— Păi da! Noi, hârțile de toate felurile, suntem fabricate din cârpe vechi, sfărâmatuiri de lemn și paie.

— Adevărat? Nu mi-ași fi închipuit.

— E chiar așa cum ți-o spun și aceste frumoase foi de hârtie, devin mândre de a cutreera pământul pentru a fi de folos copiilor. Dar ce nenorocire e să cazi pe mâinele unui băiat ca micul Dorinaș!

— Da, da, e o adevărată nenorocire, murmurară cărțile, cari, până atunci se ținură liniștite, și cari acum își desfăceau și închideau foile cu mânie, pentru a arăta trista stare în care le adusesese Dorinaș.

— Ei bine, la fel s'a întâmplat și cu mine, zise penița. Când am eșit din marele atelier unde mă ascuțiau, mă frecam, mă lustruiam la un loc cu o mulțime de surioarele mele, eram și eu mândră de a ajunge folositoare, cândva și de a nu rămâne o bucată de fier ascunsă în pământ. Ah! mă gândeam ce litere frumoase voi desena eu; litere mari, litere mici, aplecate și drepte! Câte lucruri de preț voi scrie eu pe paginile albe ale caietelor!...

— Cum, tu ai fost o bucățică de fier?

— Negreșit, însă, ca și voi a trebuit să sufer multe prefaceri până m'au făcut să ajung așa de frumoasă cum mă vedeți voi acuma.

Și penițele, cărțile și caetele, toate se plâneau de ți-era mai mare mila. Singur creionul nu zicea nimic. Varul lui rupt îl amuțise, dar el se zbătea în toate chipurile ca să aprobe pe tovarășii săi.

Dorinaș, gâfâind rușinat, asculta și nu scăpa nici un cuvânt din această convorbire. El auzia laudele pe care guma și cartea le aduceau celorlalți copii de la școală. Dar pentru el nici o vorbă bună, nimic, decât dojana.

Dorinaș deschise gura ca să se apere și deodată... se deșteptă din somn.

Cărți, caete, linie, gumă, toate s'au făcut nevăzute. O veselă rază de soare luminează ojaia și se resfrânge pe ghiozdanul din cuer.

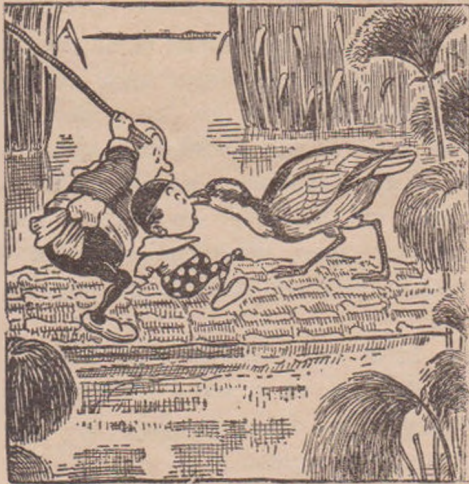
Băiatul își freacă ochii ca să se desmeticească... Totul nu fusese decât în vis, dar ce vis! El nu-l va uita niciodată.

(Prelucrare din Franțuzește)

REGELE TĂRTĂCUȚĂ

ROMAN ILUSTRAT DIN VIAȚA PITICILOR

81. — «Dă-te jos!» strigă Petrișor. La aceste cuvinte, pasărea se înfurie foarte mult. — «Ești un mitocan!» strănută pasărea și-l ciupi de nas pe Petrișor, care începu să țipe de durere. Dar când regele își ridică bețișorul, pasărea sări în apă.

— «Eu sunt paznicul crocodililor, strigă ea. Veți fi o bună bucățică pentru ei!»

83. Crocodilul intră într'un canal îngust, care se revărsa într'un râu. Apa era mai liniștită aci. Tot felul de lighioane mișunau în jurul lor, iar în depărtare se zăreau o mulțime de crocodili. Crocodilul lor îi ducea într'acolo! Noroc că deasupra apei atârna, deacurmezișul, un fal de viță.

— «Ridică-te, Petrișor!» șopti regele Tărtăcuță, iar când se apropiaseră de viță, Tărtăcuță și Petrișor se agățară de ea. Vița era foarte lucioasă și rece.

82. Regele Tărtăcuță abia acum își dăde seamă de ce se temuse barza. La măcăitul acelei pasări răutăcioase, un cap monstru se ridică deodată din apă și se întoarse spre ei. Regele Tărtăcuță și fiul său călătoreau pe un crocodil!

— „Bună ziua! zise crocodilul. Ce bucurie pentru nevasta mea când îi voi aduce această gustare!

Tărtăcuță și fiul său începură să treacă de groază.

84. Tărtăcuță și Petrișor începură să se târască spre mal. Deodată, însă, vița se mișcă sub ei și în fața lor apăru iar un cap fioros. Vița nu era viță, ci un șarpe!

— «Ia mai încetați cu gădilatul! zise șarpele, căci altfel...»

Tatăl și fiul, de spaimă, căzură jos și — vai! — tocmai pe un fal de bolovan! Dar iată că și bolovanul începu să se miște. Era o broască țestoasă.

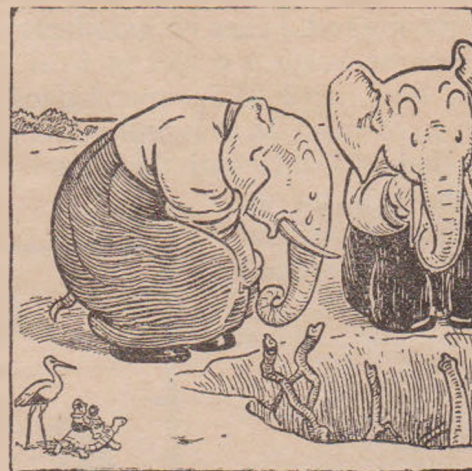
ȘI FIUL SĂU

IN ROMÂNEȘTE DE VALERIU TECONȚIA

85. — «Așa! ați venit în vizită? glăsui broasca. E frumos din partea voastră». Cu aceste cuvinte, broasca ieși la mal. «Să ne îndepărtăm puțin, zise ea, căci nu ne putem încrede în șerpi».

Dar unde era barza? Ea dispăruse în momentul când crocodilul ridicase capul, căci se temea de aceste lighioane. Să-i fi părăsit oare? Asta nu ar fi frumos!

87. Regele Tărtăcuță îi dădu dreptate.

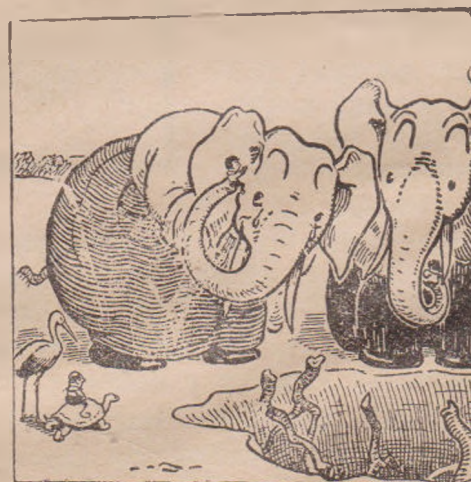
«Dar ce s'a întâmplat acolo?» zise deodată broasca țestoasă. Toți se uitară într'acolo. La o mică depărtare se vedeau doi elefanți, aplecați deasupra unei gropi. Ei dădeau din picioare și vărsau lacrimi așa de mari, încât fiecare din ele ar fi umplut o oală. Prietenii noștri alergară într'acolo. Un pui de elefant căzuse într'o groapă săpată de vânători.

86. -- «Să fugim puțin mai departe, poate dăm de barză», zise broasca țestoasă. După câțva timp, iată că apăru barza.

Regele Tărtăcuță îi făcu reproșuri pentru că îi părăsise. Barza i-a răspuns că aceasta nu e frumos din partea lui, căci, după ce i-a luat cu ea, nu-i poate pretinde să se lase a fi și mâncată de crocodil.

(11)

88. — „Of, Of! Cum să nu salvăm copilul?” se văita rama.

— «Eu știu!» strigă Petrișor. Ca să-l audă mai bine, mama micului elefant îl ridică cu trompa până la urechea ei. Petrișor o sfătui să turtească cu picioarele marginea gropii și să arunce vreascuri în ea. Astfel micul elefant va putea ieși.

(Va urma)

MIERLA VRĂJITĂ

(URMARE ȘI SFARȘIT)

— Ei, dragii mei, ce vânt vă aduce iar la mine? îi întrebă uriașul.

După ce i-au povestit toate câte le aflaseră dela mierlă și gândul care i-a îndemnat să plece să găsească pe vrăjitor și să-i ia firul de iarbă din brâu, l-au rugat să le spună dacă mai au mult de mers până la sfârșitul pământului.

— Ehehei, mă întrebați dacă mai e mult? Apoi dacă veți merge zi după zi, ani după ani și, chiar atunci, numai strănepoții voștri vor putea să ajungă până acolo.

Sorin și Dorin se întristară de moarte.

— Mai e o cale, zise uriașul după o clipă de gândire. Nu departe de aci locuște împărăteasa zânelor. Dacă se va încredința ea că voiți să faceți o faptă bună, o să vă dea doi cai sburători, cari merg ca vântul și ca gândul. Numai așa veți putea ajunge pâna la peștera vicleanului vrăjitor.

Uriașul luă apoi pe Sorin într'o mână și pe Dorin în altă mână și o porni spre palatul împărătesii zânelor.

Nu după multă vreme, ajunseră la poarta palatului pe care o găsiră zăvorită cu nouăzeci și nouă de lacăte. Au voit să sară peste zid, însă zidul era așa de înalt, încât nici uriașul nu putea să vadă ce e înăuntru.

Sorin și Dorin iarăș se întristară, însă tot uriașul îi scoase din încurcătură. Se repezi numai decât până la o pădure din apropiere și smulse câțiva copaci din cei mai înalți și-i aduse lângă zid. Făcu o scară și urcă pe Sorin și pe Dorin până în vârful zidului și apoi îi trecu în curtea palatului, iar smeul plecă în drumul lui.

Intr'o clipă îi înconjurară slujitorii împărătesii și-i duseră la judecată.

— De ce turburați pacea palatului meu, oameni fără minte? le zice împărăteasa supărată.

Nu vă e frică de puterea mea? Intr'o clipă vă pot schimba în stane de piatră! Ce căutați aici?

Atunci Sorin îi povesti toată împrejurarea și care le era dorința lor: Să le dea doi cai sburători, ca să ajungă mai repede la peștera vrăjitorului care ținea firul de iarbă vrăjită și pe care, luându-i-l, ar putea scăpa de o tristă soartă, pe cele două fete de împărat.

Auzind toate cele povestite, inima împărătesii zânelor se înduioșă, însă se gândi să-i pună la încercare.

— Dar dacă nu vă dau caii, ce aveți de gând să faceți?

— Atunci vom porni pe jos și, dacă va vrea bunul Dumnezeu, vom putea să ajungem și la sfârșitul pământului, ziseră cu tristețe Sorin și Dorin. Ori ce s'ar întâmpla, noi suntem datori să mergem înainte, fiindcă am făgăduit celor două fete de împărat că le vom ajuta să se izbăvească de vrajă.

Împărăteasa zânelor, uicredințându-se pe de-

plin, că Sorin și Dorin voesc, din tot sufletul, să facă o faptă bună, le-a dat doi cai sburători, cari mergeau mai repede ca gândul, și le-a grăit astfel:

— Dragii mei, ascultați cuvintele mele cu multă luare aminte: Vrăjitorul cel viclean nu mai ține la el firul de iarbă pe care îl căutați voi, ci l-a ascuns printre celelalte fire de iarbă dela gura peșterii.

El, toată ziua și toată noaptea, stă în fundul peșterii și fierbe fel de fel de ierburi pentru leacuri bune și rele și nu ia seama la ce se întâmplă afară din peșteră, fiindcă nu bănuiește că picior de om poate să ajungă până la el.

Voi, cu ajutorul cailor mei, veți ajunge acolo în câteva ceasuri. Cum veți găsi gura peș-

teri, unul să țină caii, iar celălalt să se dea jos și să caute firul de iarbă, care se deosebește de celelalte fiindcă e galben ca șofranul și mai lung decât o poveste.

Să nu faceți niciun sgomot, căci dacă vă simte vrăjitorul, poate să se întâmple vre-o nenorocire.

După ce ați găsit iarba și v'ați urcat pe cai, porniți numai decât și să știți că atât timp cât o să țină drumul, are să vă urmărească furia vrăjitorului și dacă o să vă uitați înapoi, va fi vai și amar de voi.

Caii vă vor asculta poruncile voastre și n'aveți decât să ziceți:

Hi, ca vântul

Unde ne poartă pe noi gândul!

Și acolo veți ajunge. Și acum „cale bună”.

Sorin și Dorin nerăbdători se urcară pe cai și într'un glas, ziseră:

Hi, ca vântul

Unde ne poartă pe noi gândul!

În câteva ceasuri ajunseră la sfârșitul pământului, la gura peșterii. Opriră caii și Sorin se dete jos să caute firul de iarbă, iar Dorin rămase să țină caii.

Cu inima cât un purice, Sorin căută nerăbdător firul fermecat și abia îl găsi.

Când să se urce pe cal, alunecă și căzu, însă, repede ca fulgerul, se sculă și aruncându-se pe cal zise:

Hi, ca vântul

Unde-mi este mie gândul,

și într'o clipă ajunse pe fratele său.

Sgomotul căderii lui fu auzit de vrăjitor, care eși afară să vadă ce s'a întâmplat. Numai-decât bănuî furtul firului de iarbă și știind bine că nu poate să-i mai ajungă, fiindcă cei doi frați erau acum departe, trimise în urma lor toate trăsnetele cerului.

Pământul se cutremura, văzduhul clocotea și trăsnetele cădeau unul după altul, însă cei doi călăreți priveau înainte, numai înainte, așa că urgia vrăjitorului nu-i ajunse de loc și astfel ajunseră cu bine la palatul zânelor, unde împărăteasa îi aștepta cu nerăbdare.

Văzându-le curajul și dorul de a face o faptă bună, ea le dăruî cei doi cai sburători, ca să meargă cât mai repede la mierla fermecată și s'o scape de vrajă.

Sorin și Dorin porniră ca gândul către casa lor și, ajungând aci, legară din nou mierla peste mijloc, apoi rupseră firul de iarbă în mii

și mii de bucăți și, cât ai clipi din ochi, mierla se prefăcu în cele două fete de împărat, frumoase ca razele soarelui de primăvară.

Mama lor, văzând această minune, nici nu-i venea să-și creadă ochilor.

Fără să mai zăbăvească cât de puțin, Sorin și Dorin s'au urcat în șeile cailor și, luând fiecare câte o față de împărat alături, au pornit în sbor către palatele celor două împărății.

Au găsit palatele cernite, iar pe părinții fetelor albiți de vreme și îmbătrâniți de durere.

Când împărății și-au văzut iarăș fetele, par'că nici nu le venea să creadă, însă când le-au simțit la piepturile lor, n'au mai putut de bucurie și au dat ordin să schimbe zăbranicile de doliu cu florile veseliei apoi au trimis crainicii vestitori de bucurii să vestească poporului întoarcerea fetelor. Și dela mic pâna la mare, toți s'au bucurat cu bucurie adevărată.

Cine credeți dumneavoastră că erau mai fericiți? Sorin și Dorin, cei cari isbăviseră de vrajă pe cele două fete de împărat.

Iar împărății s'au gândit să-i facă și mai fericiți și le-au dat de soții pe fetele lor.

Acestea, îmbujorându-se la față, ca doi trandafiri înfloriți, și-au plecat ochii în pământ și, fericite în sufletele lor, au pășit în fața altarului, unindu-se cu mântuitorii lor în fața lui Dumnezeu.

Și au făcut două nunți împărătești, cari au ținut trei luni de zile, de s'a dus vestea până la sfârșitul pământului.

La nuntă a fost chemată, din satul ei îndepărtat, și mama mirilor, căreia i s'a dat locul de cinste, în capul mesii. Uriașul a sosit și el în fapt de seară, luându-și sarcina să îngrijească de ospăț. Împărăteasa zânelor a venit cu un alai împărătesc pe aripile zefirului și a ținut să pună cu mâna ei cununile pe fruntea tinerilor.

Auzind și vrăjitorul de bucuria și ospățul celor două împărății, unde mai înainte el întinsese vâlul de jale, a crăpat de necaz, și trupul lui s'a făcut praf și pulbere, împrăștiindu-se în cele patru vânturi.

Cei doi împărați, simțindu-se bătrâni, au pus coroanele lor pe frunțile celor doi tineri, lăsându-le lor grijile împărățiilor, iar aceștia, pentru a nu despărți pe soțiile lor, și-au unit împărățiile și au domnit fericiți peste supuși lor și poate domnesc și azi dacă n'or fi murit.

Em. C. Pasculescu-Orlea.

CHARLOT

17.
Charlot și Drăgan pornesc la drum, dar iată că în urma lor vine în fuga mare, și unгурul, grozav de infuriat, înarmat cu un topor ca să-i lovească pe la spate.

18.
Dar Charlot și Drăgan se pomenesc nas în nas cu boxeorul și de frică cad la pământ, iar lovitura unгурului pregătită lor, se îndreaptă spre boxeor, însă acesta o parează minunat...

19.
În timp ce boxeorul se răfuește cu unгурul, Charlot și drăgan se târăsc pe brânci, ca să scape neobservați și ajung la marginea unui râu. Privind în jos, rămân uimiți.

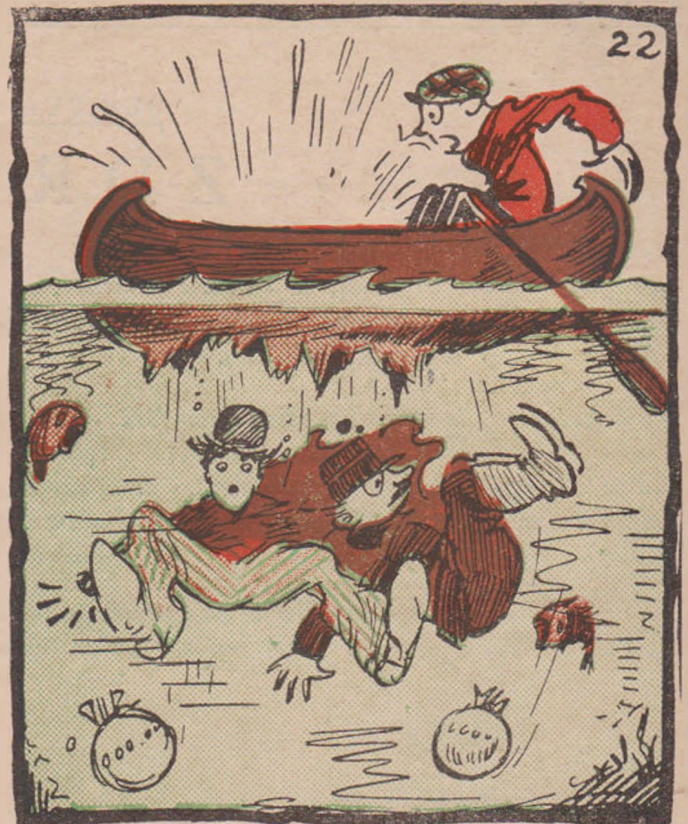
20.
Jos, într'o barcă, trecea, vâslind cu putere, tocmai hoțul cu pricina, ducând cu sine cele două pungi cu bani.

DEDECTIV

de Pictorul PASCAL RADULESCU

Un, doi, trei! și amândoi, zdup!!! se aruncă deodată, după mal, tocmai în barca hoțului, iar acesta rămâne înmărmurit.

Din cauza vitezii și a greutateii lor, fundul bărcii s'a rupt și amândoi dedectivii s'au trezit în fundul râului, făcând bae fără să vrea.

În apă, au căzut fiecare pe câte o pungă și desmeticindu-se au pus mâna pe pungă și înotând au ajuns la mal.

Când s'au văzut scăpați de atâtea pericole și cu pungile de bani salvate, le-au... împărțit frățește și apoi, mulțumiți că totul s'a terminat cu bine, au pornit fiecare în drumul lui

(Sfârșit)

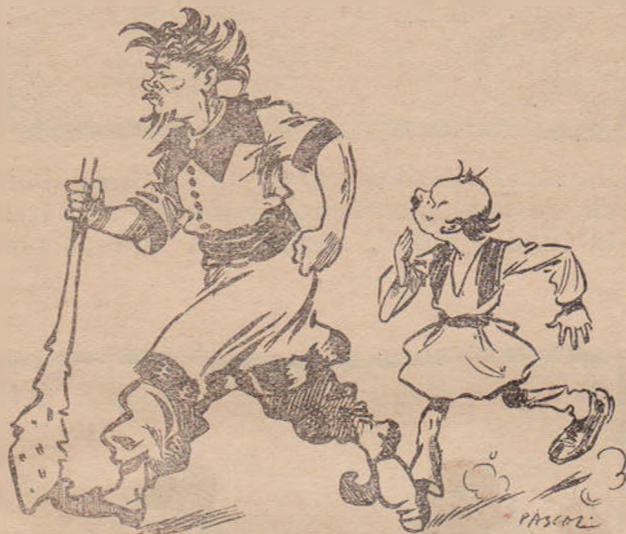
BUNICUL POVEȘTEȘTE

ZDRINCUL

*Bine e să fii puternic și vânjos la trup, ca zeii
Și să lupți de zor cu șerpii, cu balaurii și smei!
Bine e, nu zic dar, uite, sunt prilejuri când, măi vere,
Șiretenia învinge cea mai strașnică putere.*

*Și de multe ori, în trupul, tocmai celor fără vlagă,
E ascunsă nțelepciunea! zău așa, nepoate dragă.
Dar ca să pricepi mai bine, rostu-acestor vechi cuvinte,
Am să-ți spun un basm, nepoate, dacă-mi spui că ești
[cuminte.*

*— Uite-așa!... de multă vreme, într'un sat nu-l știu pe nume
Un biet om ducea o viață și un tral ca vai de lume.*

*Că avea copiii vre-o șapte omul nostru, frățioare,
Și era sărac, cum altul nu se mai găsea sub soare.*

*Pe deasupra — bată-l sfântul — era 'ntocmai cum îți spui:
Mic la trup, ghebos și vlagă nu avea nici cât un pui.
...Intr'o zi, când bietul Zdrincu, — căci așa-l chema —
[ce nume!]*

*Rătăcea hai-hui prin codri, după poame și legume,
Din acele ce Prea-Sfântul hrană la săraci le dete,
Se'ntâlni c'un smeul puternic și răutăcios, băete,
Se'ntâlni cu'n smeul. Și smeul găvind haz și duh într'ânsul
Se gândi pușin și apoi îl luă argat la dânsul.*

*Zdrincu însă, o sfeclise: de, să fii argat la Smei
Insemna să ai putere și să fii la trup ca ei,
Nu ca el o stârpitură, verde'n față ca lipanul,
De n'avea putere, bietul, nici să frâng-un pai. Sărmanul!*

*Și bătut de negre gânduri, Zdrincu pleacă după smeul,
— Zdrincu-i slab și mic sărmanul, însă mare-i Dumnezeu.
Când ajunse la castelul Smeului, se înoptase
Și pe codrii vechi o besnă nepătrunsă se lăsase.*

*Iar când poarta se închise, grea, în urma lui, de frică
Inima i se făcuse cât un purice de mică.*

*Și văzând, prin curte oase omenești, gândea săracul:
— Zdrincule, aici deacuma ți-a mâncat cioara colacul!*

*Smeul însă, nu-l lăsase nici să se desmeticească
Și țipând la el, deodată, începu să-i poruncească:
— Vezi burduful cel de-acolo, măi argate? l-al și du-te
De mi-l umple. (Și burduful era, mare, cât o bute.)*

*Dar să vii într'o clipită, că mi-e sete, măi argate,
Și de-aici pân' la fântână, sunt trei poște jumătate.
Zdrincu meu, nepoate dragă, mi se puse pe suspin,
El nici gol, burduful ăla, nu l'ar fi urnit, dar plin!*

*Dar văzând că nu-i de glumă și nici chip nu e să scape,
Se sili ca să-l târască, de-l trecură zece ape
A avut noroc că smeul nu-l văzuse — ce noroc! —
Că de-ar fi văzut ce slab e, l'ar fi omorât pe loc.*

*Insfârșit, după o muncă de vre-un ceas, dar știi, la toartă,
Izbuti ca să-l târască și să iasă 'ncet pe poartă
Și oftând adânc, sărmanul, prin pădurea cea bătrână
Izbuti ca'n zorii zilei să ajungă la fântână;*

*Iar aici pe j. hiabul verde, în a dimineții boare
El văzând cum șapte muște mi se odihneau la soare,
Le lovi, trântind o palmă și văzu cu bucurie
Că din cele șapte muște, n'a rămas nici una vie,
Mulțumit de-așa ispravă scrise pe buddi cu zgură:
„Șapte suflete ucis-a Zdrincu, dintr'o lovitură“
Și văzând, svârlit alături, un hârleț, îl prinse'n mână
Și cu'n șanț, săpat în grabă, cercui acea fântână
Iar apoi, zdrobit de veghe și de munca ce-a depus,
Se întinse jos pe iarbă și'ncepu să doarmă dus.*

*Smeul însă'n vremea asta, furios și mort de sete,
O porni înspre fântână, blestemând grozav, băete.
Când ajunse, Zdrincu nostru sforăia de zor, săracul,
Și căpcănul măi nepoate, cât p'aci să-i tae capul.
Insă, aruncându-și ochii pe buddiul vechi de scânduri,
Desluși ce scris-a lui Zdrincu și căzu uimit pe gânduri.
Cum? Nevălnicul acesta săvârșește asemeni fapte
Și c'un singur pumn doboară nu pe unul ci pe șapte!?
Păi, atunci piticul ăsta are 'n el puteri de zeu;...
Și 'ncepu să se 'ngrozească Smeul cât era de Smeul.
Și 'ntorcându-se spre Zdrincu ce-și visa în pace tihna,
Uriășul nu 'ndrăznește nici să-i turbure odihna
Si-ascunzându-se în dosul unor arbori, căpcăunul
Așteptă acum să vadă și el ce avea de gând nebunul?*

DIFERITE JOCURI PENTRU COPIII

Fig. 1.

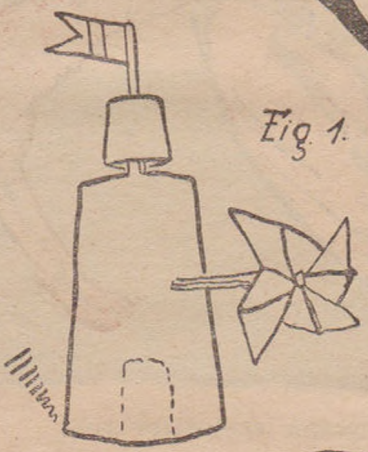

Fig. 3.

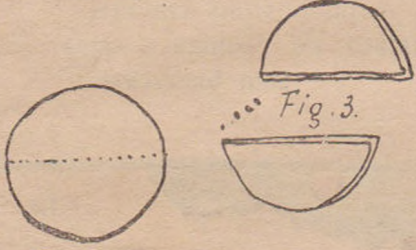

Fig. 2.

Fig. 4.

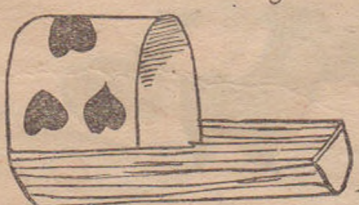

Fig. 5.

Găsiți dopuri de diferite mărimi, cărți de joc sau de vizită cum de aceeași mărime și chibritle aprinse cărora le tătați varca arsă.

MOARA. Un dop mare, cu partea de jos mult mai largă ca cea de sus. Un dop mult mai mic prin care se trece un chibrit, la capătul de sus al chibritului se pune un mic drapel, iar cel de jos se înfige în dopul cel mare. Faceți o sferă de hârtie, prindeți-o cu un ac într'un chibrit, iar chibritul în dop. Cu o bucată de hârtie colorată lipită în partea de jos a dopului, arătați așa, în care pușteți cu mâinile în solduri așteptând cărusele încărcate cu grâu. (Fig. 1)

LEAGANUL. Luați o vârfă de carton (Fig. 2), tăiați-o în două (Fig. 3). Puneți una peste alta ca să se acopere exact și faceți-le găurile pe marginea rotundă care să pătrundă prin amândouă. Depărtați-le noi și înfigeți în găurile chibrituri (Fig. 4).

Îndoșiți deasupra în formă de poliă un carton, o carte de vizită sau de joc și aveți leagănul gata (Fig. 5). Păpușca poate să se culce. Ea e făcută dintr'un dop micuț pentru cap, din altul mai lung pentru corp. Gâtul ca și mâinile sunt făcute din chibritle. (Fig. 6).

CARUCIORUL. Două roțițe de carton, legate cu un chibrit și gata roatele. (Fig. 7, 8.) Luați o carte de joc și o îndoșiți în 3, în lat. Partea de mijloc e fundul sau podul caruciorului, marginile sunt laturile, ridicate în sus. A doua carte de joc bolțită, îl va acoperi. Un capăt de carton tăiat va forma huluba. (Fig. 9).

CALUL. Se poate face foarte ușor numai uitându-vă la (Fig. 10).

PĂPUSII PĂFUSICII. Pentru tală ei trebuie două dopuri, cinci chibritle și o rotă de dop pentru sprijin la picioare. I-ați putea face și pădăre? Pentru mama ei, trebuie 3 dopuri și 4 capete de chibrit.

Fig. 7.

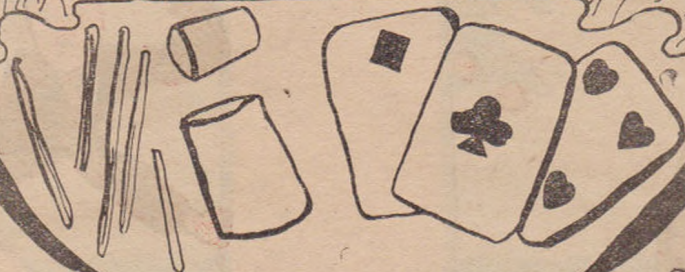

Fig. 8.

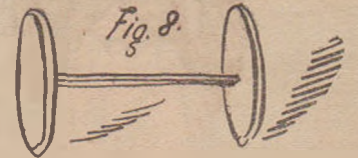

Fig. 9.

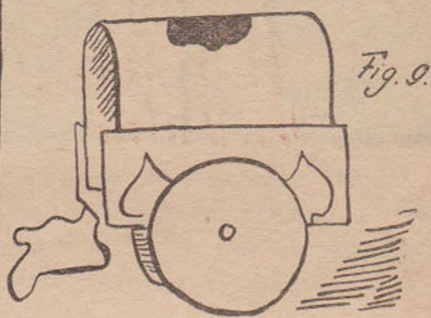

Fig. 10.

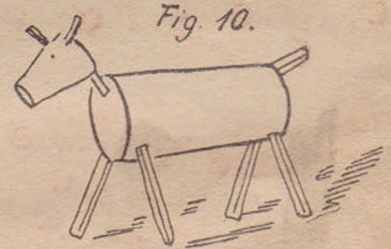

Fig. 11.

O lovitură nemeritată, dar bine răsplătită

de pictorul PASCAL și TEOCAST.

Charl, umblând pe drum agale,
e cuprins de-o mare foame
Și zărind un pom în cale, ar
mânca gustoase poame.

Când să'nceapă scuturatul cu-a
lui nostimă cravase,
Mi-l înșfacă de jachetă o cătea
cam buclușe.

Tot smucind, și-a rupt jacheta,
stele verzi i-a fost să vadă,
Și din pomu'n clătinare, mere
dulci încep să cadă.

Negresit, din lovitura a simțit el
vre-o durere,
Dar mănâncă pe 'ndesate, știi,
pe gratis, multe mere!